

B92, Poligraf, 23.11.2006, intervju Nebojša Čović

Nisam znao za ubistvo Đinđića

Nebojša Čović: Radio sam najteži posao i najgori posao i posao koji se najmanje isplatio i koji se može uvek zloupotrebiti, kao što je zloupotrebljen. Sa Zoranom Đinđićem sam se poslednji put video dan pre njegovog ubistva, a dve nedelje pre toga smo bili zajedno kod njega, ne znam tačan datum, i pričali i razmatrali situaciju jer smo s vremena na vreme imali takve brifinge za vikend

Gost: Nebojša Čović, predsednik SDP-a
Voditelj: Jugoslav Ćosić

Poligraf sa još jednom pričom koja stoji iza vesti koja je, kao što je poznato, svedok saradnik u procesu za ubistvo premijera Srbije Zorana Đinđića, Dejan Milenković Bagzi danas je u Specijalnom sudu izjavio da su odluku o ubistvu premijera u to vreme doneli Milorad Ulemek Legija i šef zemunskog klana Dušan Spasojević. Milenković je danas, između ostalog, takođe izjavio i da su sa odlukom da Đinđić bude ubijen bili upoznati predsednik Srpske radikalne stranke Vojislav Šešelj i tadašnji potpredsednik Vlade Srbije Nebojša Čović. Nebojša Čović govori za Poligraf i za Televiziju B92. Gospodine Čoviću, dobro veče, dobrodošli.

Čović: Dobro veče, bolje vas našao.

B92: Da li ste znali da se priprema ubistvo Zorana Đinđića i da li ste na bilo koji način bili svesni da se priprema to ubistvo?

Čović: Ne, nikakvu informaciju o ubistvu premijera Đinđića nisam imao, niti bilo kakav drugi podatak na tu temu, niti je postojala bilo kakva svest. Ono što smo svi zajedno, kad kažem svi mislim na tadašnje članove DOS-a i ljude koji su ispred DOS-a bili u Vladi Republike Srbije, raspravljali o bezbednosti, to je rađeno na Savetu za državnu bezbednost, za to postoje zapisnici. Taj Savet se održavao u zgradi BIA i to se događalo jednom, dvaput, a možda i češće u toku jednog meseca. Znam da se puno pisalo, odnosno i pričalo, o ugroženoj bezbednosti svima nama u vremenima u kojima smo radili taj posao. Prema tome, ovo što je Bagzi danas izjavio, barem kada je moje ime u pitanju i tamo gde se ja pominjem jednostavno nije istina i predstavlja jednu laž.

B92: Zašto bi, gospodine Čoviću, jedan svedok-saradnik u takav kontekst stavljao Vas, dakle, Vaše ime, ako za to ne postoji nijedan jedini razlog?

Čović: To više morate da pitate njega i one koji pripremaju takve stvari, kao što bi mogli da postavimo pitanje zašto bi svedok- saradnik postao neko ko je godinu dana bio u bekstvu nakon ubistva premijera, pa onda još godinu dana isporučivan, pa onda još godinu dana je razmišljano da li će biti svedok- saradnik ili neće biti svedok- saradnik, a onda u maju mesecu, maju ove godine, najavljeno da će on izaći sa svojim iskazima, a onda od maja meseca povremeno ste mogli da pročitate u medijima to šta će Bagzi kazati ili šta možda Bagzi treba da kaže, ja pričam o sebi i pominjanju mog imena, i onda najzad, dođe taj svečani trenutak, eto novembra, današnjeg dana da se Bagzi obrati i da javno svedoči. Naravno, opet kažem, ja se ograđujem i komentarišem samo onaj deo koji je vezan za moje ime i prezime. Razloge koje ja možda mogu da prepoznam, mogu da budu da sam ja prvi na neki način ušao u klinč sa zemunskim klanom, da sam prvi prozvao i pitao ko je od političara bio u kontaktu sa zemunskim klanom, ko je bio u Šilerovoj, gde je Šešelj igrao šah, s kim je igrao šah i tako dalje, i tako dalje. Možda je tu jedan od razloga kako se osvetiti Čoviću, a možda je razlog i rekla-kazala po sistemu, pazite, i ovde se sad kaže, vi ste to citirali, Milorad Luković je rekao Dušanu Spasojeviću. I uvek , u svim tim izjavama zaštićenih svedoka imate faktor mrtvih usta. Faktor mrtvih usta, proverite to sad sa Dušanom Spasojevićem ili ja ili vi.

B92: Da, ali Dejan Milenković danas nije rekao da je čuo da ste Vi znali, nego je rekao da ste znali.

Čović: Nije, on je rekao da je Milorad Luković to rekao Dušanu Spasojeviću, zavisi šta imamo, ja barem ovo što sam video danas u medijima, ali ne mislim da oko toga treba da se sporimo. Sve što je rekao o meni i o mom imenu je laž.

B92: U redu, gospodine Čoviću, postoje ipak izvesne okolnosti koje tu tvrdnju, hajde da ne kažem čine problematičnom, ali koje traže objašnjenje.

Čović: Koju tvrdnju?

B92: Vašu, da apsolutno nikakve veze niste imali s tim ljudima koji su imali dodir sa zemunskim klanom, dakle, da ni na koji način Vaše ime ne može da se dovede u kontekst. Ja ne kažem, ne tvrdim ni jedno ni drugo, samo kažem da postoje neka pitanja koja traže razjašnjenja.

Čović: Hajdemo redom.

B92: Hajde da krenemo redom. Jedno od tih pitanja je to sada već famozno pismo. Poznato je, naime, da je policija u kompjuteru Milorada Ulemeka pronašla pismo protiv Zorana Đinđića, premijera Đinđića, koja su poslata na više adresa.

Čović: Da, i kakve to ima veze sa mnom?

B92: Evo, sad ću Vam objasniti ako mi dozvolite. Dakle, na adresu Velimira Ilića, Miroljuba Labusa, američkog ambasadora Vilijema Montgomerija i tako dalje, i tako

dalje.

Čović: Je li moje ime tu, izvinjavam se?

B92: Ne, Vaše ime nije na listi onih koji su primili pismo.

Čović: Idemo redom, pa onda da građanima bude jasno.

B92: Ali ste Vi, prema tvrdnjama Velimira Ilića, obavješteni o postojanju tog pisma. Takođe, rekli ste, kada ste razgovarali s njim, navodno: „Ne brini, sve je pod kontrolom, Legija je naš klinac.“

Čović: Gde to piše?

B92: To sam čuo iz više izvora, to ne piše nigde, ali Vi ste priznali...

Čović: Kojih izvora? Da i vaši izvori nisu neka mrtva usta?

B92: Ne, nisu, ovo su živa usta.

Čović: Pa, dajte, onda i recite.

B92: Da li ste to rekli ili ne?

Čović: Ne.

B92: Niste to rekli? Da li ste razgovarali s gospodinom Ilićem?

Čović: Da, i za to postoji pisani dokument. Taj pisani dokument je prepiska između gospodina Ilića i gospodina Mihajlovića. To je pismo, znači, Dušanu Mihajloviću, ministru unutrašnjih poslova, evo ga, od strane gospodina Velimira Ilića, u kome on kaže da- pošto ste prozvali političare, valjda, da se izjasne o pismima koje je slao Milorad Luković Legija izjavljujem sledeće: “Jedne večeri oko 23, otprilike mesec dana pre ubistva premijera, čeka me je nepoznati čovek u mojoj kući i bez objašnjenja uručio mi zapečaćen koverat. U tom kovertu bilo je pismo čiji je sadržaj poznat javnosti. Pročitao sam to pismo i smatrao ga običnom provokacijom, jer sam dobijao bezbroj pisama, a o sadržaju nekih sam i MUP obavestavao. Za neka od tih pisama je vršena provera i utvrđivanje da su lažna. Legijino pismo je stajalo na stolu u mojoj kancelariji i pročitali su ga mnogi. Prilikom jednog sastanka sa novinarima u opštini Čačak pokazao sam im pismo, jedna novinarka je pogledala i vratila, a ostali su bili nezainteresovani.“ I onda ide ovaj deo oko mene – „Na jednom sastanku pomenuo sam predmetno pismo i potpredsedniku Vlade gospodinu Čoviću i on je rekao da je to glupost, bez bilo kakvog drugog komentara.“ Tako sam to i sam shvatio i prestao da dajem bilo kakav komentar o njemu. Nikada nisam sreo Legiju, niti sam s njim razgovarao, znam iz medija da je posećivao Čačak, ali sa mnom nije imao kontakte. I odmah da vam kažem, kad smo se to videli Velimir Ilić i ja, kada je bila konstitutivna sednica košarkaškog kluba Borac iz Čačka...

B92: To je bilo pre ubistva premijera Đinđića?

Čović: Pa, da, ja mislim da je to bio decembar mesec, čini mi se.

B92: A zašto, gospodine Čoviću, pošto ste bili potpredsednik Vlade...

Čović: Samo malo.

B92: Zašto nise obavestili o tome ministra policije?

Čović: Ko vam kaže?

B92: To zvuči kao pretnja.

Čović: Samo malo, vidite, vi vršite insinuacije.

B92: Kažite kad ste ga obavestili.

Čović: Molim vas, pokušavate da sudite ljudima.

B92: Zašto za vreme dok je Zoran Đinđić bio živ niste...

Čović: Molim vas, hoćete li da me pustite da vam objasnim?

B92: Hoću, naravno, odgovorite mi na pitanje.

Čović: Znači, ovo je pismo od 15. aprila 2003. godine.

B92: Mesec i nešto dana nakon što je premijer ubijen.

Čović: Tada kada mi je to Velja rekao nikakvih priča nije bilo ni o kakvim ubistvima, niti o bilo čemu. Dajem vam ovo pismo da imate u vašoj arhivi. Dušanu Mihajloviću sam se obratio 23. aprila 2003. godine i tražio od njega, postavio mu pitanja u vezi zločina na Ibarskoj, ubistva Stambolića, pokušaj ubistva gospodina Vuka Draškovića, Miroslava Miškovića, kriminalnih grupa na jugu Srbije i tako dalje.

B92: Da, video sam to pismo, ali gospodine Čoviću, hajde, odgovorite mi na ovo pitanje.

Čović: Samo malo, odgovaram vam.

B92: Ne, ne odgovarate, to su druge teme, hajde, govorićemo i o tome.

Čović: Nisu, idem redom.

B92: Ja Vas pitam zašto pokojnog premijera Đinđića, dok je bio živ, niste obavestili o razgovoru s Velimirom Ilićem i ovom pismu?

Čović: Zato što nisam imao o čemu da ga obavestim, razumete, nikakav razgovor nije

bio, u tom pismu Velimira Ilića piše šta se dogodilo, a gospodinu Mihajloviću sam takođe....

B92: Gospodin Ilić potvrđuje da je s Vama razgovarao o tome.

Čović: O čemu? O ubistvu gospodina Đinđića?

B92: Ne, o pismu, on je to priznao.

Čović: Evo, ovo je njegov potpis.

B92: Ja Vam kažem. Zašto, **Vi ste smatrali da je to nerelevantna stvar?**

Čović: Ne, **potpuno nerelevantna stvar**, ja prvo nisam ni gledao pismo Legijino, niti me je interesovalo Legijino pismo.

B92: Ne, ja Vas pitam zašto premijera niste obavestili o razgovoru s Velimirom Ilićem?

Čović: Pa, je l' vi mislite da smi mi obaveštavali jedni druge o svim razgovorima?

B92: Čekajte, radi se o bezbednosti.

Čović: Kojoj bezbednosti? Pa, nismo pričali o bezbednosti.

B92: O bezbednosti premijera. Nego o čemu ste pričali, gospodine Čoviću?

Čović: Ne, o tome uopšte nismo pričali. Piše ovde šta je gospodin Ilić izjavio i potpisao.

B92: Ne, ne piše ništa.

Čović: Piše, piše, gospodine, piše, a drugo, postoji i pismo gospodina Mihajlovića bratu Velji, rukom pisano i možete da pitate gospodina Mihajlovića zašto on nije kao ministar unutrašnjih poslova obavestio premijera Đinđića ako je nešto znao. Znači, nemojte se baviti insinuiranjima i optužbama.

B92: Ne, nisu optužbe, to su pitanja, gospodine Čoviću.

Čović: Jesu, a ja vam odgovaram na pitanja.

B92: Postoji potvrda, odnosno ne potvrda nego postoje izvori informacija da ste sa Velimirom Ilićem razgovarali o pismu koje je Milorad Ulemek imao u kompjuteru, za to postoji i službena beleška. Naime, gospodin Ilić je o tom razgovoru obavestio...

Čović: Da li imate tu službenu belešku?

B92: Ne, ja je nemam u ovom trenutku, ali Vam sad citiram izvore koje imam. Dakle, Velimir Ilić je naravno, ne slučajno, o tom razgovoru obavestio poslanika Grbića iz Nove demokratije, zbog toga što je gospodin Grbić bio u partiji tadašnjeg ministra

policije. Dakle, sigurno nije slučajno odabrao da tom čoveku kaže, da ga obavesti o Vašem razgovoru.

Čović: Ne o mom razgovoru.

B92: I o pismu.

Čović: Molim vas, gospodin Ilić je uputio ovo pismo gospodinu Dušanu Mihajloviću i u tom pismu piše šta je gospodin Ilić pričao. Ovo je pismo gospodina Mihajlovića gospodinu Iliću, hoćemo da ga čitamo? „Brate Veljo, Srbijanče sa druge strane Ravne Gore, predlažem ti da ne budeš kamen u tuđoj ruci, da ti ne presednu jeftini politički poeni stečeni likvidacijom komšije i da razmišljaš šta ćeš sa novim ministrom. Zato ne budi nestrpljiv i strpljen spašen, piše u Bibliji. Neću ja otići iz MUP-a zato što me ti teraš već zato što mi je dosta ove...“

B92: Šta ste napisali ministru Mihajloviću u Vašem pismu od 23.?

Čović: Ministru Mihajloviću sam napisao 21. aprila, pa kad imate datum zašto niste pročitali?

B92: Ja Vas pitam, imam njegovo pismo.

Čović: „Moja moralna dužnost i profesionalna obaveza nalažu mi da vam se na ovaj način obratim u cilju davanja note službenosti događajima i problemima“, i tako dalje. Tom prilikom gospodin Ilić je od mene zatražio da se upoznam sa sadržajem pisma s obzirom na to da se u jednom od njih pominjem. Po upoznavanju sa sadržajem pisma, ja sam shvatio da se gospodin Ilić u svom pismu poziva na mene i to da me je upoznao s činjenicom da je od Milorada Lukovića dobio pismo određenog sadržaja, to je sa ovim pismom, gospodine, to je sa ovim pismom.

B92: Da li ste videli pismo, gospodine Čoviću, ja Vas to pitam? Je li Vas upoznao gospodin Ilić sa sadržajem tog pisma?

Čović: Ne, ništa mi nije pokazao.

B92: Vi, dakle, nemate predstavu o tome o čemu je pisao Milorad Luković?

Čović: To piše i gospodinu Dušku Mihajloviću. evo vam i ovo, da se ne bi bavili poluistinama kao što ste počeli.

B92: Ne, ja sam Vas pitao..

Čović: Evo vam i pismo gospodina Mihajlovića na pismo Velimira Ilića gde je izrazio svoje nezadovoljstvo, da baš nije zadovoljan s onim što mu je gospodin Ilić napisao, da se opet ne bi bavili poluistinama.

B92: Hajde da ga pročitamo.

Čović: Čitajte ga.

B92: Dakle, gospodin Velja Ilić, predsednik Nove Srbije: „Poštovani kolega, primio sam vaše pismo u kome objašnjavate vaš odnos sa Lukovićem Miloradom, licem koje je osumnjičeno za atentat na premijera Zorana Đinđića. Kako se sadržaj pisma bitno razlikuje od informacije koje ste usmeno dali meni i poslaniku Grbiću, molim vas da pismo dopunite činjenicama. U suprotnom, ostaje da se problem prepusti nadležnim istražnim organima da ga rešavaju na zakonom propisan način.“ Sad da objasnimo gledaocima da se razlikuju te dve stvari u tome što je prema izvorima koje ja imam u usmenom razgovoru gospodin Ilić pomenuo i Vas i činjenicu da Vas je upoznao s tim pismom, to u ovom pismu nije, zato je reagovao gospodin Mihajlović.

Čović: Molim vas, to morate da razjasnite s Duškom Mihajlovićem i Veljom Ilićem. Kada sam dobio ovo pismo koje je Velja Ilić pisao Dušku Mihajloviću i to pismo koje je Duško Mihajlović napisao Velji, napisao sam pismo Dušku Mihajloviću. Samo sekund. „Poštovani, moja moralna dužnost i profesionalna obaveza nalažu mi da vam se na ovaj način obratim u cilju davanja note službenosti događajima i problemima koje nismo mogli razjasniti i pored mog insistiranja u našim neposrednim i telefonskim razgovorima. Poznata vam je činjenica da sam dana 18.04. za vreme pauze zasedanja Skupštine zajednice Srbije i Crne Gore u restoranu Skupštine od strane gospodina Velje Ilića dobio na ruke dva pisma od kojih je jedno datirano sa 15.04.2003. i upućeno je od imenovanog gospodina vama, i drugo koje je datirano sa 16.04. a upućeno je od gospodina Ilića sa vaše strane...“

B92: Gospodine Čoviću, to je čitava strana, nemojte sada. Možete da nam objasnite šta stoji u tom pismu, verovaćemo Vam na reč.

Čović: Nemojte da mi verujete na reč, radi se o tome da je moja glava u torbi, da se vi bavite poluistinama, da gledaoci treba da saznaju šta je istina i nemojte paušalno prelaziti preko nečega što je moja glava i glava moje porodice i molim vas da budete ozbiljni i da mi dopustite da pročitam ovo, završavam za minut. "Po upoznavanju sa sadržajem pisma jasno sam shvatio da se gospodin Ilić u svom pismu poziva na mene i to da me je upoznao sa činjenicom da je od Milorada Lukovića dobio pismo određenog sadržaja. Shvatajući da se u nekoj nerealnoj i zlonamernoj konstrukciji mogu dovesti u vezu s predmetnim pismom koje je Ilić dobio od Lukovića, dužan sam vas upozoriti na sledeće činjenice. Moj dosadašnji rad je potpuno javan, što će biti i ubuduće, a bilo čija prepiska me ne zanima ukoliko se lično ne odnosi na mene i moj rad. Za moj dosadašnji rad lično odgovaram i nemam nameru sa bilo kim da se dopisujem, zbog čega sam uvek spreman da za svoje propuste i propuste drugih satisfakciju nađem preko istražnih organa koji su dužni doći do materijalne istine i odgovornosti svakog pojedinca u državi za svoje činjenja i nečinjenja u radu, a koja predstavljaju propisano krivično delo. U skladu sa napred navedenim ne morate izbegavati razgovor sa mnom radi pojašnjenja određenih činjenica, već slobodno zvanično možete zatražiti od nadležnih organa koji su jedino merodavni da dođu do materijalne istine po bilo kom pitanju, a odgovori će sigurno dati bar malo svetla na budućnost i prošlost koja nije bila nimalo svetla." Zahvaljujem vam se na strpljenju, znači, to je moj jasan odgovor, kao što treba da predočite gledaocima da sam i tužilaštvu pisao i tražio da i oni sa mnom obave sve moguće i nemoguće razgovore. Ja dajem doprinos i u vašim emisijama i vašoj televiziji.

B92: Hoćete li dozvoliti da Vam postavim pitanje, na kraju, pročitali ste celo pismo?

Čović: Hoću, naravno, to tako treba da se radi, a ne paušalno. Dajem vam celu ovu dokumentaciju, doprinos i vama i vašoj televiziji da imate činjenice, a ne poluinformacije.

B92: Dakle, radi se o informacijama iz izvora koji nisu...

Čović: Pomenite ime i prezime izvora, dajte mi ime i prezime izvora, da tužimo izvore.

B92: Naravno da bih pomenuo da tvrdim, ali ja Vas pitam, dakle, postoji verzija prema kojoj je gospodin Ilić Vas upoznao, molim Vas odgovorite mi najkraće što možete, dakle, sa sadržajem pisma Milorada Ulemeka Legije. Vi ste po toj verziji, to pismo i taj razgovor uzeli tako da ga niste smatrali relevantnim, nikoga o tome niste obavestili. Oglasili ste se pismom Dušku Mihajloviću 21. aprila. Još jedanput Vas pitam da li Vam je Velimir Ilić ikada u tom razgovoru o kom ste pisali ministru, pominjao sadržaj pisma Milorada Ulemeka Legije?

Čović: Ne, nikada.

B92: Pošto će biti prilike da i gospodina Ilića pitam o tome.

Čović: Neka, pitajte koga god hoćete. Nikada mi Velimir Ilić nije pokazao pismo, niti smo pričali o bezbednosti, niti o ugroženosti bilo koga. Velimir Ilić je sa mnom obavio razgovor ovako kako sam i napisao, u Skupštini, Srbije i Crne Gore u to vreme, u prisustvu tada naše poslanice, pošto sam i ja bio poslanik, gospođe Nade Kolundžije, i o tome postoje pisani tragovi.

B92: Gospodine Čoviću, zašto ste se u to vreme viđali sa Miloradom Ulemekom Legijom?

Čović: Gde sam se viđao i kad sam se viđao? Nemojte paušalno da pričate, molim vas.

B92: Postoji službena beleška o izjavi zaštićenog svedoka Nenada Šarea zvanog Škene, inače vozača i telohranitelja Dušana Spasojevića, da ste se pre ubistva Zorana Đinđića viđali s Legijom više puta, Vi i šef Bezbednosno informativne agencije Rade Bulatović i još neke osobe. Sada ste Vi ovde, ja Vas pitam zbog čega ste se u to vreme viđali sa Miloradom Ulemekom Legijom koji je optužen za ubistvo premijera?

Čović: Posle toga, je l'?

B92: Da, ali prethodno je bio smenjen.

Čović: Ja se s Legijom nikada nisam viđao, a da sam bilo šta krio. Znači, još u martu mesecu, odmah nakon tog nesretnog događaja koji se desio, ja sam rekao jasno da sam radio s Legijom na jugu Srbije. Ja nisam imao prosto ni da biram da li ću raditi s Legijom, da li ću raditi s još nekim ljudima.

B92: Kako niste?

Čović: Lepo, pa to su ljudi...

B92: Kako? Pa, ko je bio Legija u to vreme?

Čović: Pukovnik policije.

B92: Ne, nije tačno, gospodine Čoviću, u to vreme on je bio penzionisani pukovnik.

Čović: Nije tačno, nemate veze.

B92: Čekajte, u junu 2001. je penzionisan, Vi ste posle toga s njim odlazili...

Čović: Nemate veze, sačekajte da čujete, ja vam pričam o jugu Srbije, o oktobru mesecu 2000. godine kada je izbila oružana pobuna Albanaca.

B92: Viđali ste se i posle toga s njim.

Čović: Vidite kako vi podmećete, da li vidite vi kako podmećete?

B92: Jeste li se videli s Legijom nakon... gospodine Čoviću?

Čović: I kako gledaoci treba da zaključe kako vi to... Znači, u oktobru mesecu 2000. godine gospodin Legija je bio komandant jedinica koje su radile posao na jugu Srbije. Nakon svih tih događaja s gospodinom Legijom sam se video nakon izlaska knjige koju je napisao Vojislav Šešelj o meni.

B92: Dakle, videli ste se sa njim nakon što je smenjen?

Čović: Molim vas.

B92: Samo mi odgovorite na pitanje, jeste ili niste, maločas ste rekli da niste.

Čović: Nije tačno, zašto lažete? Evo, to vam kažem u lice, zašto lažete, zašto hoćete od mene da napravite ubicu? Jesam ja zato došao u vašu emisiju?

B92: Ne, ne, ja Vas pitam da li ste se videli s Miloradom Ulemekom nakon što je penzionisan? Pitanje je stvarno jednostavno.

Čović: Ne znam ni kad je penzionisan, to me ne interesuje.

B92: Pa, ja ću Vam reći, u junu 2001.

Čović: Odlično, vi imate verovatno i rešenje, to je vaš posao.

B92: Nemam rešenje ali znam kad je penzionisan.

Čović: Ma, ne interesuje me. Znači, s Legijom sam se video nakon izdavanja knjige Vojislava Šešelja o meni. Rekao sam na Savetu za državnu bezbednost da ću obaviti razgovor s Legijom jer imam informaciju da iza te knjige koju je pravio Šešelj i njegovi ljudi stoji i Legija. I to sam i uradio i o tome informisao Savet za državnu bezbednost. S Legijom sam se video u kancelariji Duška Mihajlovića onih dana neposredno pred hapšenje Slobodana Miloševića. Naravno, morate druge da pitate koji su se mnogo češće i više viđali s Legijom, ja to nikada nisam krio niti sada krijem.

B92: Sad govorimo o Vama, gospodine Čoviću. Milorad Ulemek je na suđenju izjavio da se s Vama video pred ubistvo Zorana Đinđića, ali potpuno drugim povodom, da ste razgovarali o problemima u fudbalskom klubu Železnik.

Čović: To je njegova priča, možemo da se suočimo, i to je njegova priča. Prema tome, ja vam kažem šta sam radio i nema ni jedan jedini razlog da bilo šta krijem.

B92: Da li ste ikada razgovarali o fudbalskom klubu Železnik s njim?

Čović: Ne, s njim nisam nikada razgovarao...

B92: Kakve su Vaše veze, koje su Vaše veze s fudbalskim klubom?

Čović: S fudbalskim klubom moje veze su takve da sam se ja rodio u Železniku.

B92: Ne, s gospodinom Acom Bulićem, vlasnikom fudbalskog kluba Železnik.

Čović: Poznajem Acu Bulića, poznajem i njegovu majku.

B92: Za koga je danas Milenković rekao da je bio veza prema Vama.

Čović: Da, čuo sam, to je on rekao i to isto nije istina, niti sam ikada s tim ljudima pričao o tome, osim o fudbalskom klubu. Mi smo iz istog mesta, mi smo iz Železnika, prema tome, lako je na osnovu poluinformacije napraviti jednu ovakvu manipulaciju. Nema nikakvih problema, samo napred.

B92: Prema izjavama bivšeg šefa Državne bezbednosti i njegovog zamenika, Vi ste u bezbednosnom smislu kreirali dakle, državnoj bezbednosti probleme, to su izjave koje imam ispred sebe, zbog toga što ste kako oni kažu, davali direktnu podršku Legiji tokom pobune.

Čović: Ne, ja se uopšte nisam mešao u pobunu.

B92: Zašto bi šef Državne bezbednosti i njegov zamenik.....?

Čović: Koji, kako se zove?

B92: Pa, Goran Petrović i njegov zamenik Mijatović.

Čović: Au, to je čuveno, verovatno su i knjige pisali. I Goran Mijatović je posle krenuo na mene, posle ubistva premijera i tako dalje, i tako dalje. Znači, to je sve scenario koji je napravljen. Da vam kažem, kada se dogodila pobuna crvenih beretki imao sam priliku samo da budem prisutan kod tadašnjeg generala Lukića u kancelariji, da budem obavješten o tome da se događa pobuna, a dalje je ceo taj posao vrlo sebično preuzeo Čedomir Jovanović. To nije bio moj posao, niti sam se u to mešao. Zajedno s Goranom Radosavljevićem koji je posle toga i s premijerom otišao u Kulu, prema tome, u tom delu ništa nisam imao. Bilo bi dobro, znate, da sad nađemo žrtveno jagnje, odličan je za to možda Nebojša Čović pa ćemo sve njemu dati, i crvene beretke, i pobunu crvenih beretki, i viđanje sa Legijom i ostalo. Pa, ja nisam ništa od toga krio, niti sad krijem.

B92: Dobro, gospodine Čoviću, ali sada ste tu.

Čović: Jesam, ali nemojte, molim vas, koristiti poluinformacije, nemojte koristiti reklama-kazala, dajte mi službenu belešku.

B92: Vi se jeste videli s Legijom nakon što je penzionisan?

Čović: Naravno, i to sam rekao i u 2003. godini.

B92: I različiti su motivi, predmeti razgovora prema Vašem i njegovom svedočenju.

Čović: Nije tačno.

B92: Evo, Legija je rekao da ste pričali o Železniku, a Vi kažete da ste pričali o potpuno drugoj stvari, o Šešeljevoj knjizi.

Čović: Ja sam 2003. godine sve to rekao, gospodine Jugoslave, znam da vi niste bili u zemlji, znam da ste se pokušali dobro da pripremite za ovu emisiju i svi ovi papiri...

B92: Pa, da, rekli ste posle ubistva Zorana Đinđića, to pismo ste pominjali posle ubistva Zorana Đinđića.

Čović: Ja da sam znao da će da se dogodi ubistvo ja bih to rekao i Zoranu Đinđiću. Pođite od toga ko je i kakav interes mogao da ima od ubistva Zorana Đinđića, gde sam ja u tome, čoveče božiji? Mi smo bili dobri i drugovi i prijatelji i viđali smo se u kući, zajedno smo radili 5. oktobar i zajedno smo radili puno raznih poslova u Vladi Srbije dok je on bio predsednik, a ja potpredsednik.

B92: Gospodine Čoviću, da se vratim na trenutak, na Milenkovićevu današnju tvrdnju, tvrdnju koju je izgovorio pred Specijalnim sudom, da je zemunski klan jednu vrstu kontakta prema Vama imao preko Ace Bulića, vlasnika fudbalskog kluba Železnik. Kakvi su Vaši kontakti bili s tim gospodinom vlasnikom fudbalskog kluba Železnik?

Čović: I sada, a i tada gotovo nikakvi, osim što smo iz istog mesta, osim što sam mu poznavao i poznajem mu, naravno, pokojnog oca i majku mu znam, i osim što sam imao od njih molbu vezanu za fudbalski klub, odnosno za stadion koji su oni uzeli u najam od Industrije mašina „Ivo Lola Ribar“, da u tom delu pomognem. Nikakve druge kontakte.

B92: Na koji način da pomognete, gospodine Čoviću?

Čović: Da pomognem u smislu da ne budu izbačeni s tog terena kao fudbalski klub Železnik i da pomognem u smislu prevazilaženja problema do kojih je došlo u vezi rente između njih i „Lole Ribara“, što sam ja i uradio, povezao ih i obezbedio im taj kontakt s direktorima „Lole“, da naprave ugovor i oni su nastavili dalje.

B92: Dakle, Milenković je izmislio da ste Vi na bilo koji način održavali, odnosno da je Aca Bulić bio njihov kontakt prema Vama?

Čović: Apsolutno, nikada ni reč. **Ja Spasojevića nisam znao**, Lukovića nisam znao, niti sam radio s njim, niti sam ga video, niti sam ga čuo i tog Bagzija koga vi pominjete isto tako.

B92: U redu, ako to sad saberem, niko ne govori istinu, ni Milenković, ni Legija, ni bivši šef Državne bezbednosti, ni njegov zamenik, to ispada nekako, znate, kao zavera protiv tadašnjeg potpredsednika Vlade. Što bi toliko heterogena grupa imala bilo šta...?

Čović: Evo, naprimer, **do prvog sukoba dolazi u Vladi Srbije posle tog nesretnog događaja kada kreću određena hapšenja i kada se ubacuje politička dimenzija u ta hapšenja. Ja nisam, ja sam kao potpredsednik Vlade digao svoj glas u smislu da nema razloga da se hapse ljudi, a bila su očigledno planirana hapšenja ili se razmišljalo o tome, hajde, bolje da kažem, da se privode i Koštunica i mnogi drugi zvaničnici.**

B92: U redu, ali to se događalo u vreme kad je već otvorena ova priča i kada je pominjan i Velimir Ilić.

Čović: Hvala bogu, tad je prvi sukob nastao na toj relaciji i tada je krenula priča. Znači, ja nisam bio za to da se hapse i Koštunica, i Velimir Ilić, i Tijanić i mnogi drugi, ne iz razloga...

B92: Ko je imao takve namere? Ko je imao nameru da hapsi Koštunicu kad danas to svi poriču, i ministar policije i svi ljudi koji su bili u Vladi?

Čović: Bila su takva razmišljanja.

B92: I Vi ste tada bili u Vladi.

Čović: Pa, dobro, ja vam pričam ono što je bilo na kolegijumu.

B92: Kažite nam ko je to hteo da hapsi Koštunicu?

Čović: Bilo je razmišljanja i gospodina Jovanovića i ostalih da se to dogodi.

B92: Čijih razmišljanja? Ja Vas to pitam, kažite nam.

Čović: Gospodina Jovanovića.

B92: Čedomir Jovanovića?

Čović: Pa, naravno.

B92: Da se uhapsi Koštunica?

Čović: Da se svi teraju i tako dalje, bila su određena razmišljanja, ja sam bio protiv toga i ja sam postavio prvi pitanje ko je bio u Šilerovoj od nas političara. Čuli ste to danas, a čuli ste i ovih dana. Ko je imao kontakte.

B92: Dobro, i Vi ste se viđali s Legijom.

Čović: Ko je imao kontakte s Legijom? Pa, i vi ste se viđali verovatno s Legijom, mislim, po tom sistemu.

B92: Ne, nisam se viđao s Legijom.

Čović: Ja sam ga video u Vladi kada je dolazio kod premijera Đinđića.

B92: Videli ste ga i na autoputu.

Čović: Na kom autoputu?

B92: Gde ste sa njim razgovarali o tom fudbalskom klubu Železnik ili o Šešeljevoj knjizi?

Čović: Ja sam sa njim razgovarao o svemu tome u Vladi Republike Srbije.

B92: U kancelariji ministra policije, maločas ste rekli da ste se s njim videli u kancelariji.

Čović: U kancelariji ministra policije sam se video s njim.

B92: Gospodine Čoviću, koliko puta ste se videli s Legijom od trenutka kad je penzionisan do ubistva Zorana Đinđića?

Čović: Ne znam ni kad je penzionisan. U kancelariji ministra policije...

B92: Čekajte, morate se sećati svih ovih detalja.

Čović: Nemojte to da preskačete, molim vas. U kancelariji ministra policije Legija i ja smo se videli kada se događalo hapšenje gospodina Slobodana Miloševića. On je tada bio, on je tada sprovodio svoj posao i tada smo sedeli s njim.

B92: Zašto ste tada izjavili da je u hapšenju učestvovao Dušan Spasojević Šiptar, to nije bilo istina?

Čović: Je l' vi mislite da nije bilo istina? Jeste sigurni?

B92: Apsolutno, svi koji imaju veze s tim kontaktom to tvrde.

Čović: Jeste sigurni? Jeste sigurni da ispod...

B92: Pa, ja Vam citiram procenu i mišljenje i stav i izjave ministra policije.

Čović: Vi meni citirate sve na osnovu nekih poluistina, ja vam kažem...

B92: Čekajte, jeste izjavili ili niste? Da li jesu ili nisu?

Čović: Ja sam izjavio i stojim iza toga.

B92: Vi jedini stojite iza toga.

Čović: Da sumnjam da su iza onih kapuljača...

B92: Čekajte, čekajte, sumnjate ili tvrdite, gospodine Čoviću?

Čović: Stojim iza onoga što sam rekao.

B92: A Vi ste sumnjali da je Đinđić švercovao cigarete, molim Vas, javno, jeste, u Nacionalu na koji ste imali uticaja.

Čović: Ne, to nije tačno. Nemojte, molim vas, ja imam uticaja u Nacionalu? Pa, ja se sudim s Nacionalom, čoveče božiji, o čemu vi pričate.

B92: Jesu li članovi vaše partije bili u upravnom odboru tog lista?

Čović: Ko?

B92: Ja Vas pitam jesu ili nisu?

Čović: Ne da ja znam.

B92: Da li ste Nacionalu izjavili sledeće: „Mi se u Vladi delimo na one, pre ubistva Zorana Đinđića, na one koji puše cigarete i na one koji švercuju cigarete, ja pušim, vi zaključite u koju grupu spada ostatak Vlade?“

Čović: Ja sa Nacionalom... Pa, u čemu je tu problem?

B92: Prvo, što ste optuživali svoje kolege iz Vlade da švercuju cigarete.

Čović: S Nacionalom nemam nikakve kontakte...

B92: Jeste imali onda, ja Vas to pitam, ne sada?

Čović: Ni onda, ni sada, s Nacionalom sam u sudskim sporovima, tako da nemojte,

molim vas, sa poluistinama i lažima da dezavuišete.

B92: Čekajte, gospodine Čoviću, da li je ovo Vaša izjava „mi se u Vladi delimo na one koj puše cigarete i na one koji cigarete švercuju, ja pušim, a vi zaključite u koju grupu spada ostatak Vlade.“ Je li to Vaša izjava ili nije?

Čović: To nije moja izjava.

B92: To nije Vaša izjava?

Čović: Ja sam rekao da ja pušim, a nikada nisam rekao da se delimo ne one koji švercuju cigarete, to nije moja izjava.

B92: Hoćete da kažete da je Nacional nekorektno preneo Vašu izjavu?

Čović: Ne, on samo nekorektno prenosi izjave kada je B92 u pitanju, a sve drugo što izjavi Nacional je korektno. Ma, nemojte, molim vas. Pa, mislim, zašto se služite time, zašto vam to treba?

B92: Ja Vas pitam.

Čović: I ja vam odgovaram, vi meni ne date malopre da vam završim odgovor kada sam se ja video sa Legijom kod ministra policije.

B92: Ja Vas sad pitam koliko ste se puta videli s Legijom od kad je penzionisan?

Čović: Ne znam, čoveče božiji, kad je penzionisan, niti me to interesuje, znam da se dogodio slučaj tu u nekom kafiću, restoranu i da je posle toga otišao u penziju. Niti sam ja bio taj koji je obilazio Spasojevića...

B92: Kako sad odjedanput to ne znate, a sve drugo znate?

Čović: Ne znam, eto, ne znam, mogu i ja nešto da....

B92: Dakle, ne možete da se setite da li ste se s njim videli nakon što je penzionisan u junu 2001.?

Čović: Da, video sam se...

B92: Da li je s Vama odlazio na jug Srbije kao penzionisani pukovnik Jedinice za specijalne operacije?

Čović: Ne, sa mnom nikada.

B92: Da li je tamo bio, da li je bio angažovan na jugu Srbije?

Čović: To ne znam da li je bio na jugu Srbije, znam da je Jedinica...

B92: Da li je on bio, ja Vas to pitam?

Čović: Znam da je Jedinica bila smeštena u Vranju, u fabrici Građevinar.

B92: Da, Jedinica, ja Vas pitam za Milorada Ulemeka Legiju, gospodine Čoviću?

Čović: Čujte, pa nisam ja komandovao Jedinicom, nisam ja bio ministar policije.

B92: Hoćete mi odgovoriti na pitanje?

Čović: Da sam ja znao da je Legija bio na jugu Srbije - ne.

B92: Znači, Vi niste znali?

Čović: Ne.

B92: Zato što ima puno ljudi koji tvrde da ste znali, pa ćemo videti kakve će reakcije...

Čović: Mogu oni da tvrde koliko hoće, ali to nije istina, razumete. On kada je otišao u penziju, to je čini mi se negde sredina 2001. godine ili tako nešto, posle toga na jugu Srbije nije imao nikakvu funkciju.

B92: Ja znam da nije, zato je čudno šta je tamo tražio.

Čović: Niti je dolazio dole da ja znam i da je bio sa mnom. Vi imate priču na jugu Srbije da smo mi ne znam šta radili na Kosovu, pa švercovali...

B92: Ne, on je viđen na jugu Srbije.

Čović: Vi meni pričate tu o cigaretama, a ne pominjete da su mene optuživali da ja švercujem cigarete.

B92: Ne, ja pričam o Vašoj izjavi.

Čović: Pa, to nije moja izjava, to je laž, to je neistina, to nije moja izjava.

B92: Ovo nije Vaša izjava?

Čović: To je interpretacija moje izjave, Nacional šta piše. Pa, to... I on samo nije u pravu kada je B92 u pitanju.

B92: Gospodine Čoviću, da li je Vaš politički cilj bio da smenite Zorana Đinđića?

Čović: Ne, moj politički cilj nije bio da smenim Zorana Đinđića, ja sam zajedno sa Zoranom Đinđićem radio na 5. oktobru 2000. godine i bio sam jedan od najaktivnijih i od prvih saradnika i zajedno smo uradili veliki posao. Nakon toga sam radio u prelaznoj Vladi na njegovu molbu, na molbu mnogih drugih da se angažujem i u Vladi posle toga, i na Zoranov predlog došao sam na mesto potpredsednika Vlade Republike Srbije. Mi smo

dosta dobro sarađivali, a imali smo i određene razlike. Ja nikada nisam bio od ljudi koji će da čuti ili da prelazi preko nekih stvari ako se sa njima ne slaže.

B92: Ali ste vrlo često govorili protiv Vlade, protiv ministara u toj Vladi.

Čović: Pa, naravno, kada nisu bili u pravu, kao što su i oni govorili oko mene. Radio sam najteži posao i najgori posao i posao koji se najmanje isplatio i koji se može uvek zloupotrebiti, kao što je zloupotrebljen. Sa Zoranom Đinđićem sam se poslednji put video dan pre njegovog ubistva, a dve nedelje pre toga smo bili zajedno kod njega kući, dve ili tri nedelje, ne znam tačan datum, i pričali i razmatrali celokupnu situaciju, jer s vremena na vreme smo imali takve brifinge za vikend, s obzirom da je Koordinacioni centar bio prekoputa.

B92: Da li ste, gospodine Čoviću, izjavljivali da su pojedini članovi Vlade pili viski pored bazena u Šilerovoj sa ubicama Zorana Đinđića? Je li to Vaša izjava? Je li i to izmišljeno?

Čović: Da su pili viski u Šilerovoj pored bazena, da, jesam, pa vi ste to saznali, pa videli ste da je gospodin Jovanović pominjan masu puta. Pa, rekao sam to, zašto bih vam ja pričao sada i prepričavao nešto što sada cela javnost zna. Kao što sam isto rekao i pitao se ko je obilazio Dušana Spasojevića u zatvoru, pa nisam ja, nisam ja bio tamo.

B92: Dobro, viđali ste se s Legijom, sad ste rekli da jeste.

Čović: Da, i rekao sam oko čega, ali zašto uporno hoćete da predstavite...

B92: Zato što Vi predstavljate susrete drugih ljudi...

Čović: Pa, premijer se viđao s Legijom.

B92: U redu.

Čović: Premijer je išao na rođendane kod Legije ili ne znam, obrnuto, pa šta? Pa šta hoćete da kažete?

B92: Da li je Vaš politički cilj bio da smenite Zorana Đinđića?

Čović: Ne, odgovorite mi, šta hoćete da kažete?

B92: Ja hoću da kažem da to može biti i ne mora biti relevantno, to hoću da kažem.

Čović: Isto i ovo što vi mene pitate, može da bude i ne može da bude. Nemojte, molim vas.

B92: Gospodine Čoviću, zašto ste se na dan ubistva...

Čović: Moj politički cilj nikada nije bio da smenim Zorana Đinđića.

B92: Zašto ste se na dan ubistva videli sa stranim ambasadorima u Beogradu?

Čović: Na dan ubistva?

B92: Ili dan posle, nisam potpuno siguran, 12. marta ili 13. marta.

Čović: Na dan ubistva?

B92: Dobro, 13. marta, da li ste se videli sa ambasadorima?

Čović: Opet pričate proizvoljne stvari, to nije tačno.

B92: S kojim ambasadorima ste se videli, recite nam Vi?

Čović: Hoćete da me saslušate?

B92: Pa, pitam Vas, odgovorite mi na pitanje, gospodine Čoviću, pa to je valjda osnovni red, znate, poštujujte gledaoce.

Čović: Ne mogu od vas, pa sve odgovaram, ali ne mogu od vas.

B92: U redu, s kojim ambasadorima ste se videli?

Čović: Hoćete da me saslušate?

B92: Hoću, da, izvolite.

Čović: Dobro, može?

B92: Može.

Čović: 12. marta ja sam se nalazio u Palati federacije, imao sam sastanak s gospođom koja je bila zadužena, mislim da se zvala Pegi, za povratak Srba na prostoru Kosova i Metohije. Negde oko 12 i nešto, već koliko sati, javio mi se zamenik sekretara Vlade, gospodin Goran Jovičić i rekao mi je da se pred Vladom dogodio napad na premijera. Ja sam seo u kola i došao u Vladu, naravno, video sve šta se događa, nakon toga su u Vladu prvo došli i ostali članovi Vlade, koji su već tamo bili jednim delom, nakon toga su došli i drugi. Nakon toga je došlo i crnogorsko rukovodstvo.

B92: Oprostite što Vas prekidam, moje pitanje je samo bilo s kojim ambasadorima ste se videli i zašto?

Čović: Budite malo strpljivi, ja sam strpljiv.

B92: Pa, vreme je ograničeno, gospodine Čoviću, mislim da je veoma važno.

Čović: Važno je i ja ću odgovoriti sve.

B92: Pa, kada?

Čović: Odmah ako mi dozvolite.

B92: Pa, molim Vas, izvolite.

Čović: Može?

B92: Naravno, izvolite.

Čović: Nakon toga je u Vladu došao i načelnik Generalštaba, tada je bio gospodin Krga. Nakon toga su u Vladu počeli da dolaze i ostali ambasadori, između ostalog... počeli su da dolaze ambasadori, hajde, pogrešio sam, nisu ostali, došao je britanski ambasador, gospodin Kraford, došao je američki ambasador, došao je nemački ambasador i redom jedni za drugima. I sa tim ambasadorima nisam samo ja razgovarao nego smo gotovo svi razgovarali.

B92: A zašto ste se, gospodine Čoviću, na ovoj televiziji, dakle, gostujući kod nas, predstavili kao vršilac dužnosti predsednika Vlade?

Čović: Zato što sam na tom kolegijumu Vlade proglašen za čoveka koji će biti u tom trenutku vršilac dužnosti.

B92: Ko Vas je i kad proglasio, gospodine Čoviću, pošto po zakonu ne postoji funkcija vršioca dužnosti?

Čović: Ja ne znam da li se zvalo vršilac dužnosti.

B92: Vi ste sebe tako prozvali, vršiocem dužnosti, to ne postoji.

Čović: Nemojte, molim vas, nisam ja sebe prozvao, imate snimak? Da li imate snimak? Zašto pričate neistinu?

B92: Zato što sam razgovarao s kolegama i novinarima.

Čović: Kojim kolegama? Pa, Vaša koleginica Jelena Kosanić je vodila emisiju.

B92: Tako je, i u toj emisiji ste se predstavili tako.

Čović: I ja sam rekao da sam... Ja sam to rekao?

B92: Tako je, na ovoj televiziji ste rekli da ste vršilac dužnosti.

Čović: Tako sam potpisan? Pa, Vi možete da me potpišete kako god hoćete. Sigurno su me pitali i vi to sigurno znate. Znate vi, Jugoslave, molim vas, recite gledaocima gde ste vi tada bili.

B92: Kakve to veze ima?

Čović: Pa, ima, zato što pričate neistine, niste bili u zemlji.

B92: Pa, to sam sad ja rekao pred početak emisije.

Čović: Naravno. Pa, ne, ja nisam to znao. Prvo, niste bili u zemlji, sada insinuuacije pravite. Ja sam rekao, pitajte gospođu Jelenu Kosanić....

B92: Gospodine Čoviću, ovo su jedine relevantne stvari su informacije o kojima govorimo, a to gde sam ja bio, to nema veze.

Čović: Pitajte je šta sam ja njoj rekao, imate ceo intervju, izvadite ga, nemojte se služiti time.

B92: Hoćete da mi objasnite jedan veoma jednostavan fenomen? Po zakonu o Vladi....

Čović: Jesmo li raščistili oko vršioca dužnosti?

B92: Ne, nismo, sad upravo želim da Vam postavim jedno pitanje koje je u vezi s tim. Dakle, moje pitanje je sledeće, po zakonu o Vladi postoji samo dežurni potpredsednik Vlade, Vi niste bili dežurni potpredsednik na dan ubistva Zorana Đinđića. Zašto ste predsedavali sednicama Vlade, zbog čega ste Vi preuzeli nešto što Vam po zakonu nije bilo namenjeno?

Čović: Zato što su se podpredsednici Vlade dogovorili da ja predsedavam Vladom na predlog, čini mi se da je to gospodin Kasa rekao, ovi su ostali podržali - dajte, neka Nebojša zajedno sa nama završi sve to. Pa, to je najgora moguća obaveza koju sam imao ikada u životu, čoveče božiji, da uradim taj posao koji sam morao da uradim i da pročitam ono što sam morao da pročitam, i vi to tako pitate.

B92: Pa, što se ljutite, gospodine Čoviću, pa normalno je da Vas pitam.

Čović: Ne ljutim se.

B92: Prirodno je da Vas pitam.

Čović: A kada vas dovedem uza zid i pokažem da pokušavate sa poluinformacijama da pravite neku priču vi onda kažete - a zašto se ljutite, gospodine Čoviću.

B92: Pa, zašto se ljutite, valjda je logično da Vas pitam zašto ste obavljali...

Čović: Uopšte nisam ljut, jedino ako vi mislite da sam ljut time što vam objasnim da niste u pravu i da se ne služite poluinformacijama.

B92: U redu, možete sad s tom strategijom diskvalifikacije da nastavite.

Čović: Ne, nemam ja razloga niti da vas kvalifikujem, niti da vas diskvalifikujem, ja samo imam razloga da vam objasnim šta se dogodilo.

B92: Zakon je vrlo jasan, zakon poznaje samo instituciju dežurnog potpredsednika u Vladi, Vi niste bili dežurni potpredsednik.

Čović: Mene su...Pa, šta mislite da sam se ja nametnuo tamo? Mene su oni postavili, zamolili kao čoveka koji eto, ima nekakvog iskustva u vlasti, u Vladi, da to obavimo. Ja sam rekao da mogu to da uradim, ali ako smo svi zajedno kao tim, a ne kao predsednik. I ako se malo prisetite, pored mene je sedeo tada i gospodin Mićunović.

B92: Da, Vi ste sedeli pored gospodina Đinđića na sednicama Vlade.

Čović: Posle toga je došao Živković. Pa, da, ja se ponosim što sam sedeo pored Đinđića, a vi? Imate neki problem s tim?

B92: Nemam, samo Vas pitam.

Čović: Hoćete isto da insinuciju napravite?

B92: Ne, samo Vas pitam, gospodine Čoviću, pa ova emisija služi da date odgovore na neka pitanja.

Čović: Jeste, ali nemojte da pravite takve insinucije.

B92: Dobro, ja nemam ništa protiv da iznosite svoje utiske, jedino mislim da će najrelevantniji sud biti sud naših gledalaca.

Čović: Ne, najrelevantniji sud će biti sud, a to što ste vi navikli da sudite ljudima preko medija, da čerečite ljude preko medija, da koljete ljude...

B92: Zašto ste došli u emisiju, gospodine Čoviću?

Čović: Pa, da vam to kažem, između ostalog.

B92: Samo zbog toga, da nam to kažete?

Čović: Između ostalog, i to da vam kažem i da vam pokažem da se ne plašim toga što vi hoćete da mi sudite u emisiji i da od mene pravite, ne znam, ubicu.

B92: Pa, zašto biste se plašili ovo je obična televizijska emisija.

Čović: Evo, najzad sam vam to rekao..

B92: Ovo je konfrontirajući intervju, ništa više.

Čović: Ali to kako vi radite, to je konfrontirajući intervju- je l' da da ste vi ubili Đinđića- tako vi radite. To je sramota.

B92: Nebojša Čović, lider SDP-a i bivši potpredsednik Vlade Srbije gost Poligrafa i

Televizije B92. Gospodine Čoviću, maločas ste me optužili više puta da iznosim na sto poluistine, a s jednom vrstom nipodaštavanja ste prokomentarisali izjave bivšeg šefa Državne bezbednosti i njegovog pomoćnika. Ja moram da Vam pročitam dve izjave, jednu je dao gospodin Mijatović, a drugu bivši načelnik Službe Goran Petrović, obe se odnose na Legiju i to na onaj period koga Vi ne možete da se setite. Dakle, onog perioda od kad je penzionisan.

Čović: Ja se sećam svakog perioda, ali ja ne mogu da se setim datuma koji ste me vi pitali i molim vas, prestanite s takvim ponašanjem i ubacivanjem u moja usta nečega što nisam rekao.

B92: Jeste rekli da raspolazem sa poluinformacijama?

Čović: Pa, da, i to vam je istrgnuto verovatno iz konteksta.

B92: Kakav kontekst, gospodine Čoviću, evo, dajem Vam izjavu gospodina Mijatovića koji je između ostalog rekao – „Nebojša Čović, kad je policija suspendovala bivšeg komandanta Jedinice za specijalne operacije Milorada Lukovića Legiju, koji je glavni osumnjičeni za organizaciju atentata na premijera Srbije Zorana Đinđića, Legiju vodio na jug Srbije tvrdeći da mu je neophodan. Kada smo mi suspendovali Legiju zbog već poznatog razloga, spaljivanja diskoteke u Kuli, Čović je suspendovanog Legiju vodio na jug Srbije tvrdeći da mu je Legija neophodan iako se načelnik Resora Goran Petrović protivio tom zahtevu.“ Da li je gospodin Mijatović to izmislio?

Čović: Izmislio je.

B92: Znači sve je izmislio?

Čović: Nemojte sve, polako, nemojte tako paušalno da prelazite preko stvari.

B92: Ja Vas pitam je li to tačno ili nije?

Čović: To je netačno, kao prvo, oko toga isto imate pismo gospodinu Mihajloviću u kome ga ja pitam ko je dao Legiji džipove i obezbeđenje nakon odlaska iz službe i ko dopušta da se Legija s tim tamnim džipovima šeta po Beogradu. Postoje zapisnici sa svih tih sastanaka. To je gospodin Mijatović pisao i pričao i tada je gospođa Bojana Lekić na RTS-u, jer se vodila medijska kampanja protiv mene, trčala da uzme jednu takvu izjavu i to je bilo smišljeno kao neka vrsta kao, kako diskreditovati Čovića koji se usprotivio političkim progonima u situaciji u kojoj smo se mi nalazili. Znači, ja nisam ulazio u to, razumete, da li je neko kriv ili neko nije kriv, ali nemojte samo da unosimo politiku u nesreću koja se desila u Srbiji, a to je ubistvo premijera.

B92: U redu, gospodine Čoviću, ja Vas suočavam sa nečim što imam izjave.

Čović: Ja vama odgovoram i završio sam, možemo dalje.

B92: Hajde da predemo na gospodina Petrovića.

Čović: Ali nemojte stalno da u vašem pitanju bude konstatacija, postavite neutralno pitanje.

B92: Evo, ja Vam kažem sledeće, Goran Petrović, dakle, bivši načelnik Službe državne bezbednosti je izjavio da mu je u vreme pobune crvenih beretki u novembru 2001. godine tadašnji komandant Žandarmerije Goran Radosavljević Guri, dakle, treća osoba u ovoj priči pored Mijatovića i Petrovića pokazao pismo podrške Žandarmerije pobuni te jedinice, a koje su mu, kako je Radosavljević rekao, izdiktirali lideri DOS-a Dragoljub Mićunović i Nebojša Čović. Je li i to izmišljeno?

Čović: Vidite, da ste hteli da se bavite analitički s tim i da niste vašu emisiju zumirali po principu sada ćemo Nebojšu Čovića staviti na optuženičku klupu i večeras ćemo mu presuditi, onda bi vi napravili dalji nastavak toga, jer to što ste sada pročitali demantovao je i Goran Radosavljević zvani Guri i demantovao je i gospodin Dragoljub Mićunović. Ja se uopšte nisam upuštao u demant, jer mi je odavno jasno šta gospodin Petrović i kako gospodin Petrović radi i šta je radio u Službi državne bezbednosti. To je jedno, drugo, da sam ja iole nešto od toga radio, da vam kažem, i od tog Gorana Petrovića i od tog drugog, Mijatovića, kako ste pročitali, i od raznoraznih, ja bih odavno bio...

B92: Vi se ne sećate gospodina Mijatovića?

Čović: Sećam ga se iz viđenja, s njim ništa nisam radio, znam ko je. Znači, nemojte igrati ni na moje sećanje, ja se jako dobro sećam.

B92: Ne, ali simptomatično je da se samo ne sećate tog perioda od kad je Legija smenjen.

Čović: To je isto vaš pokušaj da napravite... Ne sećam se datuma.

B92: Svega drugog se sećate, to je malo čudno.

Čović: Pa šta? Ne sećam se, mogu da izvadim datum. Pa, što bih morao da se sećam svega? A što je vama to interesantno? Da bi time pokazali šta, šta hoćete da pokažete time? Što ne kažete građanima ovde i ne iznesete ovde činjenice građanima druge ili se ne spremite malo bolje za emisiju.

B92: Imate još neku vrednosnu ocenu oko ove emisije, još neki komentar, pošto nam lagano izmiče vreme?

Čović: Nisam iznenađen, ne izmiče nam vreme, pristali smo da radimo skoro sat vremena, prema tome, vidite da nisam pobegao.

B92: Zbog čega ste pristali da dođete u ovu emisiju ako već imate tako veoma loše mišljenje o ovoj emisiji, televiziji i tako dalje?

Čović: Ja nisam rekao da imam loše mišljenje o ovoj emisiji i ovoj televiziji. Generalno sam rekao...

B92: Sad ste priznali, maločas.

Čović: Generalno sam rekao da se preko medija, tako sam rekao, ne treba da budete toliko navalentni, preko medija se u Srbiji sudi ljudima...

B92: Samo sam znatiželjan, zanima me, lično me zanima zašto ste pristali da dođete ako već takav stav imate?

Čović: Pa, zato da bih vam između ostalog i to rekao i sve ovo što sam rekao i da vam naravno na kraju, kada se sve završi kao profesionalac se zahvalim da ste mi najzad dali šansu, jer nisam imao šansu ni da pričam oko Kosova i Metohije, ni oko izbora.

B92: Ja sam Vas zvao i ranije, nemojte biti nepravedni, zvao sam Vas.

Čović: Niste me zvali oko toga, zvali ste me opet oko harange koja je krenula na mene.

B92: Ali sam Vas zvao, gospodine Čoviću, dakle, ova televizija vam je uputila poziv, niste pristali da dođete.

Čović: Oko harange da sam bio lopov i da su onda bili još ovakvi i onakvi naslovi. Da vam kažem, nemojte upadati u zamku kampanje u kojoj treba cenzus skinuti Nebojši Čoviću da bi podigli nekom drugom cenzus da uđe u Skupštinu Srbije.

B92: Da li ste dobili poziv da gostujete u ovoj emisiji?

Čović: Dobio sam poziv od vas i rekao vam...

B92: Jeste odbili?

Čović: U februaru mesecu, od februara do danas me nigde nije bilo i ja sam zadovoljan, znate zašto, zato što sam ponovo ušao u vašu kuću, hvala vam.

B92: Da li na bilo koji način osećate i trunku odgovornosti lične ili objektivne za sudbinu bivšeg premijera Srbije Zorana Đinđića?

Čović: Nikakve, ni lične, ni kako god ste vi rekli odgovornosti nemam za to, jer u tome nisam učestvovao. I još nešto da vam kažem, za razliku od drugih, mirna mi je savest i čiste su mi ruke, a vi se raspitajte dalje i žao mi je što smo vodili jedan ovakav razgovor, a naravno, opet vam se zahvaljujem.

B92: Kad ste već iskoristili poslednje sekunde da parafrazirate izjavu Čedomira Jovanovića, moram onda da reagujem.

Čović: Očekivao sam, očekivao sam ranije.

B92: Nije fer da pominjete sada u poslednjem trenutku Jovanovića, u trenutku kad razumete da se emisija primiće kraju.

Čović: Ja nisam pomenuo njega, vi ste ga sad pomenuli.

B92: Ne, ne, znamo odlično na koga ste mislili.

Čović: Ko zna? Vi znate?

B92: Tako je, zbog toga što je to parafraza naslova njegove knjige. Ja moram da kažem da je danas svedok saradnik koji je Vas obeležio kao čoveka koji je znao da se priprema ubistvo Zorana Đinđića, koji je rekao da je njegov advokat vršio pritisak, njegova pravna zastupnica, gospođa Kajganić, vršila pritisak da lažno optuži Čedomira Jovanovića i gospodina Popovića i da će za to dobiti status-svedoka saradnika. Da niste pomenuli parafrazu naslova knjige ja ovo ne bih pominjao, mislim da to nije bilo fer, mogli se i ovo da...

Čović: To je jako bilo fer, nemam šta da pomenem, pošto ja neću... ja sam pomenuo gospodina Jovanovića prethodno, pre toga, u vašoj emisiji, 4-5 puta.

B92: U redu je.

Čović: Nije u redu, to što ste vi sada rekli.

B92: U poslednjim sekundama emisije iskoristili priliku da parafrazirate...

Čović: To što ste vi sada... to vas je najviše pogodilo, zato mogu da zaključim...

B92: Mene ništa nije pogodilo, nemojte, molim Vas da insinuirate.

Čović: Vidim, vidim, da, ali molim vas, ništa ne insinuiram nego počinjem da se navikavam na vaš način rada i ponašanja. To što ste sad pročitali, to nema veze sa mnom.

B92: Ovo ima veze sa činjenicama i sa informacijama koje smo danas dobili u svedočenju gospodina Milenkovića u procesu za ubistvo Zorana Đinđića.

Čović: Tako je, verovatno, ne znam, ja nikada nisam učestvovao u tom procesu, nikada nisam ništa uradio u tom procesu, nikada nisam vršio ni pritisak, nikada nisam imao nikakve razgovore po pitanju tog procesa. Uvek sam bio raspoložen spreman i javno i kako god hoćete da razgovaram i da pomognem, i sad sam isto, svim državnim i pravosudnim organima. I ne zaboravite, mirna mi je savest i čiste su mi ruke, i hvala vam što ste mi pružili šansu.

B92: Hvala Vam na vremenu koje ste posvetili Poligrafu i Televiziji B92.